

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.013 van 11 januari 2013
in de zaak A. 203.770/XIV-34.005**

In zake :   XXX
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door
                  advocaat Martine De Raedemaeker
                  kantoor houdend te 2800 Mechelen
                  Augustijnenstraat 10
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                  de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
                  de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
                  de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
                  Armoedebestrijding
                  kantoor houdend te 1000 Brussel
                  Antwerpsesteenweg 59 B
                  alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 22 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 73.626 van 20 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Bij beschikking nr. 8185 van 2 maart 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

                  De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine De Raedemaeker, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 14 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 8 september 2011 niet-ontvankelijk.

Op 24 oktober 2011 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 20 januari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel “machtoverschrijding” en de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat, het bestreden arrest luidt:

2.4. De in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een eenvoudige lezing leert dat de artikel 9 ter § 3 3° en artikel 9 ter § 1 4° lid van de vreemdelingenwet niet werden gerespecteerd bij verzoekers aanvraag en de beslissing geeft tevens de feitelijke argumenten duidelijk weer.

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Betreffende deze vermeende schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 geldt dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijk kritiek levert, maar dat hij ook blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.6. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers tweede

middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf".

Terwijl, verzoeker had ingeroepen:

"Dat moet vastgesteld worden dat de standaardmotivering van de bestreden beslissing louter in algemene bewoordingen geredigeerd is, zonder enige concretisering met persoonlijke gegevens verwijzend naar het dossier van verzoeker;

Dat het zodoende voor verzoeker bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk is dat verweerder wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van het medisch attest dd. 7.06.2011;

Dat bovendien bij het medisch attest dd. 7.06.2011 2 bijlagen waren gevoegd;

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk blijkt of verweerder wel kennis genomen heeft van de bijlagen;

Dat verweerder bovendien niet motiveert wat dan wel onder de graad van ernst van de zieke verstaan moet worden;

Dat de bestreden beslissing zodoende formeel niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt";

Dat verzoeker m.a.w. zijn middel weldegelijk duidelijk gemaakt heeft, nl. dat de artikelen 2 en 3 van de wet op de motiveringsplicht geschonden zijn omdat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dd. 8.09.2011 van de staatssecretaris niet blijkt of rekening werd gehouden met alle feitelijke gegevens, meer bepaald met de inhoud van het medisch attest dd. 7.06.2011 en met de 2 bijlagen;

Dat niet anders kan dan vastgesteld worden dat de beslissing van de afgevaardigde van de staatssecretaris effectief geen enkele concrete vermelding maakt van, laat staan overweging wijdt aan de 2 bijlagen bij het standaard medisch attest;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de punten 2.10 — 2.11 wel uitvoerig ingaat op het statuut van de 2 bijlagen als al dan niet deel uitmakend van het medisch getuigschrift zelf ;

Dat de Raad daarmee zijn overwegingen m.b.t. het statuut van bijlagen bij een standaard medisch attest in de plaats heeft gesteld van de staatssecretaris;

Dat de staatssecretaris desbetreffend een discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een wettelijkheidscontrole uitoefent;

Dat in casu nergens uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dd. 8.09.2011 van de staatssecretaris blijkt of hij kennis heeft genomen van de 2 bijlagen en welk statuut de staatssecretaris toekent aan bijlagen bij een standaard medisch attest;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats heeft gesteld van de staatssecretaris en daarmee zijn bevoegdheid overschreden heeft;

Zodat het bestreden arrest nummer 73 626 in de zaak RvV 81 663 / II, blijk geeft van machtoverschrijding en de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet heeft miskend en de haar eigen toegekende motiveringsplicht heeft geschonden (artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet);”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt hij toe dat de verwerende partij voorbijgaat aan de in dit middel aangevoerde elementen en dat het middel handelt over het statuut van bijlagen bij een medisch attest.

Die bijlagen zijn in de aanvankelijk bestreden beslissing volledig buiten beschouwing gelaten, hetgeen volgens de verzoeker een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vormt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is wel op het statuut van bijlagen van een medisch attest ingegaan, maar heeft daardoor zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling door de verwerende partij gesteld. De verzoeker stelt ten slotte vast dat de huidige overwegingen van de verwerende partij geen betrekking hebben op zijn eerste middel.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen getoetst. Al is die wet als dusdanig niet van toepassing op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het licht van het huidige cassatiemiddel kan wel worden onderzocht of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole de wet van 29 juli 1991 niet heeft geschonden door er een verkeerde inhoud aan te geven.

Met betrekking tot de kritiek van de verzoeker dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet of onvoldoende blijkt dat de verwerende partij kennis heeft genomen van het medisch attest van 7 juni 2011 en van twee daarbij gevoegde bijlagen, wordt in het bestreden arrest vermeld dat het medisch getuigschrift uitdrukkelijk de graad van ernst van de ziekte dient te vermelden doch dat volgens de bestreden beslissing niet aan die voorwaarde is voldaan en dat de verzoeker die vaststelling niet ernstig kan betwisten. Verder wordt in het bestreden arrest naar de twee bijlagen verwezen, waaruit volgens de verzoeker impliciet de graad van ernst van de ziekte kan worden afgeleid, doch er wordt vastgesteld dat dit geen afbreuk aan de geldigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing doet omdat het medisch getuigschrift zelf de graad van ernst van de ziekte moet vermelden,

omdat de twee bijlagen geen deel van het medisch getuigschrift uitmaken en omdat in de medisch getuigschrift al evenmin naar die twee bijlagen wordt verwezen.

Op die wijze wordt in het bestreden arrest aangegeven dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wel met het medisch getuigschrift rekening is gehouden en waarom niet nader op de twee bijlagen moest worden ingegaan. Er blijkt wat dat betreft in de door de eerste rechter uitgevoerde wettigheidscontrole geen foutieve toepassing van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te zijn gemaakt. Evenmin heeft de eerste rechter zich voor de beoordeling van het medisch attest of de twee bijlagen in de plaats van het bestuur gesteld, hij heeft slechts de kritiek van de verzoeker beantwoord. Op die wijze heeft de eerste rechter ook niet de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden en de verzoeker zet niet uiteen op welke andere wijze dat zou zijn gebeurd. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van de artikelen 9 en 39/65 van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat, het bestreden arrest luidt:

2.7. Artikel 9 ter § 3, 3° van de vreemdelingenwet stipuleert dat:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfsplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9 bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.8. Conform artikel 9 ter § 1 vierde lid van de vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch

getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

2.9. In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift niet de vereiste vermelding van 'de graad van de ernst' van de ziekte bevat. Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoeker. In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld: B/DIAGNOSE: Polyarticulaire psoriatische spondylartritis + huidpsoriasis waardoor onderbreking school (te veel pijn en klachten) Klachten nog steeds niet onder controle." Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst. Nochtans een duidelijke wettelijke voorwaarde die vervuld dient te zijn wil het verzoek als ontvankelijk aanzien worden.

2.10. Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de bijlagen die waren gevoegd, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform artikel 9 ter § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. De bijlagen waar verzoeker op doelt de verslagen van Dr. R. Jamar van 19 november 2010 en van Dr. Verschuieren van 8 maart 2011 zijn geen deel van het medisch getuigschrift zelf en al evenmin wordt er in het medisch getuigschrift verwezen naar deze bijlagen.

2.11. Onder het punt "B/Diagnose" van het standaard medisch getuigschrift staat immers het volgende te lezen: "gedetailleerde beschrijving van de aard van de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken worden voorgelegd ter staving (bv. specialistisch verslag)". Er staat met andere woorden heel duidelijk vermeld dat dergelijke bijlagen of bijkomende stukken, zoals verzoeker er ook bijbracht, dienen "ter staving" van het ziektebeeld, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift, zoals de wet expliciet vereist, verklaart het bestuur de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter § 3 van de vreemdelingenwet. Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en deze beoordeling door het bestuur niet kennelijk onredelijk van aard is, werd deze terecht genomen binnen de bevoegdheid waarover het bestuur ter zake beschikt. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

...

2.14. In het voorgelegde medisch getuigschrift van 7 juni 2011 werd zelfs geen begin van melding van "de graad van ernst" van de ziekte gedaan, in feite wordt slechts de aandoening zelf vermeld en worden er één of twee gevolgen van deze aandoening gegeven op sociaal vlak voor verzoeker. Het loutere feit dat men zelfs geen poging onderneemt om "de graad van ernst" van de ziekte weer te geven getuigt dan ook evenmin van zorgvuldig handelen vanwege verzoeker".

Terwijl, verzoeker overeenkomstig artikel 9 ter § 3 3° van de vreemdelingenwet een standaard medisch attest conform artikel 9 ter § 1 vierde lid van de vreemdelingenwet bij zijn aanvraag heeft bijgevoegd;

Dat in het voorgelegde medische getuigschrift vermeld staat: B/DIAGNOSE: Polyarticulaire psoriatische spondylartritis + huidpsoriasis waardoor onderbreking school (te veel pijn en klachten) Klachten nog steeds niet onder controle."

Dat het bestreden arrest daarover zegt: "2.9....Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst. Nochtans een duidelijke wettelijke voorwaarde die vervuld dient te zijn wil het verzoek als ontvankelijk aanzien worden.

Dat het bestreden arrest verder zegt: 2.14. In het voorgelegde medisch getuigschrift van 7 juni 2011 werd zelfs geen begin van melding van "de graad van ernst" van de ziekte gedaan, in feite wordt slechts de aandoening zelf vermeld en worden er één of twee gevolgen van deze aandoening gegeven op sociaal vlak voor verzoeker. Het loutere feit dat men zelfs geen poging onderneemt om "de graad van ernst" van de ziekte weer te geven getuigt dan ook evenmin van zorgvuldig handelen vanwege verzoeker".

Dat het bestreden arrest daarmee zelf aangeeft dat de graad van de ernst weldegelijk vermeld staat op het standaard medisch attest, minstens is er sprake van een begin van melding van de graad van ernst.

Immers de melding van de gevolgen van de ziekte geeft de graad van ernst weer. Het bestreden arrest miskent dan ook manifest het begrip "graad van ernst".

Het bestreden arrest schendt artikel 9 ter § 1 vierde lid van de vreemdelingenwet en is intern tegenstrijdig.

Dat bovendien verzoeker twee bijlagen heeft toegevoegd aan het voorgelegde standaard medisch attest, waaruit de graad van ernst bijkomend blijkt.

Dat het bestreden arrest desbetreffend zegt: 2.10. Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de bijlagen die waren gevoegd, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform artikel 9 ter § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. De bijlagen waar verzoeker op doelt de verslagen van Dr. R. Jamar van 19 november 2010 en van Dr. Verschuieren van 8 maart 2011 zijn geen deel van het medisch getuigschrift zelf en al evenmin wordt er in het medisch getuigschrift verwezen naar deze bijlagen.

2.11. Onder het punt "B/Diagnose" van het standaard medisch getuigschrift staat immers het volgende te lezen: "gedetailleerde beschrijving van de aard van de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken worden voorgelegd ter staving (bv. specialistisch verslag)". Er staat met andere woorden heel duidelijk vermeld dat dergelijke bijlagen of bijkomende stukken, zoals verzoeker er ook bijbracht, dienen "ter staving" van het ziektebeeld, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift, zoals de wet expliciet vereist, verklaart het bestuur de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter § 3 van de vreemdelingenwet.

Dat het bestreden arrest daarmee artikel 9 ter § 3, 3° van de vreemdelingenwet schendt, aangezien artikel 9 ter § 3 3° VW niet uitsluit om bijlagen te voegen bij het standaard medisch attest.

Dat de bijlagen moeten aanzien worden als één geheel uitmakend met het standaard medisch attest.

Dat het medisch attest dd. 7.06.2011, in samenlezing met de 2 gevoegde specialistische verslagen, beantwoorden aan de finaliteit van artikel 9 ter, § 1 van de vreemdelingenwet en art. 187 van de wet van 29 december 2010, te weten de verzoekende partij een medisch attest te laten voorleggen met afdoende medische pertinentie waarbij in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijke geachte behandeling vermeld worden;

Dat niet vereist is dat de bijlagen zelf zijn opgesteld in de vorm van een standaard medisch getuigschrift, zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007;

Dat verweerder daarmee artikel 9 ter § 3 3° en artikel 9 ter § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet heeft geschonden;

Zodat het bestreden arrest nummer 73 626 in de zaak RvV 81 663 / II, blijkt geeft van schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht (artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet);”.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt hij toe dat de verwerende partij opnieuw voorbijgaat aan de inhoud van zijn middel. De verzoeker heeft niet aangevoerd dat de graad van ernst van de ziekte impliciet uit het medisch attest kan worden afgeleid maar wel dat de graad van ernst er uitdrukkelijk in vermeld staat (“waardoor onderbreking school (te veel pijn en klachten)”), dat de graad van ernst ook uitdrukkelijk vermeld staat in de twee bijlagen en dat dit beantwoordt aan de finaliteit van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft volgens de verzoeker nagelaten dit middel te beantwoorden.

Beoordeling

9. In punt 2.9 van het bestreden arrest wordt gesteld dat een eenvoudige lezing van het medisch getuigschrift (van 7 juni 2011) aantoont “dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst”, hetgeen nochtans een duidelijke voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt geacht. In punt 2.13 wordt gesteld dat een geneesheer in redelijkheid moet worden geacht duiding te geven over de ernst van een aandoening of een gedetailleerde omschrijving van de aandoening te geven die toelaat de ernst te bepalen en dat de afwezigheid van enige indicatie van de graad van ernst van de ziekte tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag leidt. In punt 2.14 van het bestreden arrest wordt gesteld dat het medisch getuigschrift van 7 juni 2011 zelfs geen begin van melding van de graad van ernst van de ziekte maakt, doch in feite

slechts de aandoening zelf en één of twee gevolgen op sociaal vlak voor de verzoeker vermeldt.

Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet de grond van de zaak te onderzoeken. Hij mag dus niet zelf oordelen of de inhoud van een medisch attest al dan niet voldoende duidelijk de graad van ernst van de ziekte weergeeft. In de mate dat de verzoeker stelt dat te dezen de graad van ernst van de ziekte wel voldoende uit de omschrijving in het medisch attest zou blijken, is het tweede middel daarom niet-ontvankelijk.

Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend” gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”, er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag.

Vermits de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het echter niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd. Het bestreden arrest is derhalve niet in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waar

in punt 2.10 wordt gesteld dat het medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1, vierde lid, uitdrukkelijk de graad van ernst van de aandoening moet vermelden en dat de twee bijlagen waarop de verzoeker doelt geen afbreuk aan de geldigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing doen vermits zij geen deel van het medisch getuigschrift uitmaken en in het medisch attest evenmin naar die bijlagen wordt verwezen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

Uit de aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt geen tegenstrijdigheid die met een afwezigheid van motivering zou moeten worden gelijkgesteld. Het tweede middel is ook ongegrond wat de voorgehouden schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet betreft.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van artikelen 9ter en 39/65 van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat in het bestreden arrest dd. 20.01.2012 niet geantwoord werd op het derde onderdeel van het door verzoeker aangevoerde middel van zijn verzoekschrift ingediend bij de RVV;

Terwijl verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel had aangevoerd:

3de onderdeel:

Dat verzoeker verder betwist dat de beoordeling of de graad van ernst van de ziekte al dan niet voldoende omschreven is, toekomt aan verweerder zonder enig medisch advies;

Artikel 9 ter, § 1, 5de lid VW bepaalt: De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Wanneer verweerder stelt dat de graad van ernst niet vermeld is, impliceert dit onmiddellijk een medische beoordeling en deze kan niet anders dan door een geneesheer geëvalueerd worden;

Zodoende dient verweerder, alvorens uitspraken te doen omtrent de graad van ernst van een ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase van beslissingen op basis van artikel 9 ter VW een adviseur-geneesheer te raadplegen;

Minstens moet verweerder duidelijk maken wat onder graad van ernst wordt verstaan;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikel 9 ter, § 1, lid 5 VW schendt alsmede de materiële motiveringsplicht;

Dat verzoeker volhardt in dit onderdeel van het middel en vaststelt dat in het bestreden arrest dd. 20.01.2012 nagelaten werd daarop te antwoorden;

Zodat het bestreden arrest nummer 73 626 in de zaak RvV 81 663 / II, blijkt geeft van schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht (artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet);”.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt hij toe dat de verwerende partij niet is ingegaan op zijn middel, namelijk dat de beoordeling omtrent de graad van ernst door een medisch adviseur dient te gebeuren.

Beoordeling

12. In het derde onderdeel van zijn enig middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had de verzoeker opgeworpen dat de vaststelling dat de graad van ernst niet vermeld is, onmiddellijk een medische beoordeling impliceert die enkel door een geneesheer kan worden geëvalueerd, zodat de verwerende partij reeds in de ontvankelijkheidsfase een ambtenaar-geneesheer had moeten raadplegen.

In punt 2.15 van het bestreden arrest wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Uit de lezing van het voorgelegde standaard medische getuigschrift van 7 juni 2011 blijkt duidelijk dat ‘de graad van de ernst’ niet vermeld wordt door de verzoekende partij in het standaard medische getuigschrift. Het bestuur schendt de zorgvuldigheidsplicht in deze niet wanneer zij nalaat verzoeker verder te laten onderzoeken door een ambtenaar-geneesheer, gelet op het feit dat de wet bepaalt dat het bestuur dit ‘kan’ doen maar geenszins een verplichting daar toe oplegt. Artikel 9ter §1 in fine van de vreemdelingenwet stipuleert ter zake duidelijk. Waar verzoeker meent dat het bestuur de zorgvuldigheidsnorm schendt door niet duidelijker te preciseren wat of communiceren wat er nu precies verstaan dient te worden onder ‘de graad van de ernst van de ziekte’, kan hij niet gevolgd worden. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op het standaard medisch getuigschrift staat immers duidelijk vermeld dat naast de ziekte zelf ook haar graad van ernst dient vermeld te worden. Het ziektebeeld zelf volstaat dus niet. Verzoeker dient eenvoudigweg enige (medische) indicatie te geven omtrent de graad van de ernst van zijn aandoening. (...)”.

Daarmee wordt in het bestreden arrest duidelijk geantwoord op de kritiek dat de verwerende partij een ambtenaar-geneesheer had moeten raadplegen alvorens de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen. Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending van de in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde

jurisdictionele motiveringsplicht betreft en de verzoeker geeft in de uiteenzetting van het middel geen schending van een andere bepaling of beginsel aan.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen